ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

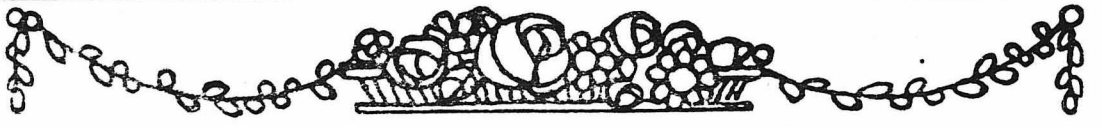

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΟΣΕ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πές μου... Θέλω νὰ μάθω... Γιατὶ μοῦ τὸ κρύβετε ; Γιατὶ μοῦ τὸ κρύβεις ; Θὰ πεθάνω !... Ναί, θὰ πεθάνω !... Τὸ καταλαβαίνω, τὸ αἰσθάνομαι, τὸ βλέπω στὰ φερσίματα καὶ στὰ λόγια τοῦ γιατροῦ, τὸ διαβάζω στὰ μάτια σου, πές μου, πές μου τὴν ἀλήθεια !..

— Ἐρνέστε... Θεέ μου, λυπήσου με !..

— Ἐσὺ πρέπει νὰ μὲ λυπηθῆς. Πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς νὰ τὸ ξέρω. Γιατὶ μοῦ τὸ κρύβεις ; Μίλησέ μου... Μίλησέ μου... Σὲ παρακαλῶ... Σὲ ἱκετεύω... Θὰ πεθάνω ;... Δὲν εἶν' ἔτσι ;... Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα πειὰ γιὰ τὴ ζωή μου. Κύτταξέ με στὰ μάτια... Γιατὶ γυρίζεις ἀλλοῦ τὸ βλέμμα σου ;...

Κατάλαβα πὼς ὁ Ἐρνέστος εἶχεν ὑποψιαστεῖ τὶ τοῦ συνέβαινε, πὼ ἐννοιωθε τὸ μοιραῖο τέλος νὰ πλησιάζῃ.

Ἡ ταραχή μου ἦταν μεγάλη. Τί ἔπρεπε νὰ τοῦ πῶ, Θεέ μου ;.. Τὰ μάτια του ἦσαν ἐπίμονα καρφωμένα ἐπάνω μου, τὰ χέρια του, ποὺ φτιγγαν τὰ δικά μου ἦσαν παγωμένα ! Ἡ φωνὴ ἔβγαινε ἀπ' τὸ λάρυγγά του βραχνή, ὑπόκωφη :

— Πές μου... Μίλησέ μου... Μίλησέ μου, χωρὶς κανένα δισταγμό, θέλω νὰ μάθω, θέλω νὰ τὸ ξέρω. Θὰ πεθάνω ;...

— Ὄχι φίλε μου... Πῶς τὸ σκέφθηκες αὐτό ;

— Τὸ αἰσθάνομαι, Λιάνα, τὸ νοιώθω καλὰ αὐτὴ τὴ φορά, καταλαβαίνω πὼς τὸ τέλος μου πλησιάζει...

— Ὄχι...

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια ;

— Ναί. Ἐρνέστε, ἀλήθεια...

—Ὁ γιατρὸς δὲν σοῦ μίλησε γιὰ μένα, γιὰ τὴν κατάστασί μου, Δὲν τὸν ρώτησες σύ ; Τί σοῦ ἀπάντησε ;

— Ὁ γιατρὸς ἐλπίζει, φίλε μου, ὅπως ἐλπίζω κ' ἐγώ. ὅπως ἐλπίζουμε ὅλοι.

— Λιάνα... Μοῦ λὲς ἀλήθεια ;

— Μὰ ναί, ναί, ἀλήθεια...

Μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι ;

Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ μοῦ ζητοῦσε νὰ ὁρκιστῶ. Ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω. Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ διστάζω. Καὶ τοῦ ὁρκίστηκα. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν καθησύχασε. Φαινόταν φοβισμένος, ταραγμένος, ὑποψιαζόταν πὼς τοῦ κρύβω τὴν ἀλήθεια...

Ἔξαφνα τὰ μάτια του πῆραν μιὰ περιέργα λάμψη. Πετάχτηκαν ἔξω σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ βγοῦν ἀπ' τὶς κόγχες τους. Ἡ φωνή του ἔγινε πειὸ ἔντονη :

—Λιάνα...ἀγάπη μου !...Δὲν θέλω νὰ πεθάνω... Δὲν θέλω...Τρέμω ὁλόσωμος στὴν ἰδέα τοῦ θανάτου. Θέλω νὰ ζήσω τώρα ποὺσαι μαζί μου.

—Θὰ ζήσῃς φίλε μου. Σὲ βεβαιώνω. Θὰ ζήσῃς...

—Ἂν ἤμουν μόνος, Λιάνα, δὲν θὰ μ' ἔφοβιζε ὁ θάνατος. Μὰ τώρα εἶσαι μαζί μου, εἶσαι κοντὰ μου, ποθῶ νὰ ζήσω, νὰ ζήσω... Πές μου, δὲν θὲς νὰ πεθάνω ;...Δὲν εἶν' ἔτσι ;...Ὤ, δὲν τὸ θὲς Λιάνα...Δὲν τὸ θὲς ; Πέστο μου... Θέλω νὰ τὸ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου : Ὤ, ἂν ἤξερες. ἂν ἤξερες πόσο μὲ τρομάζει ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου. Εἶνε σαγιὲς ποὺ μὲ καίει ὁ πυρετὸς, ποὺ κλαίω σὰν παιδί, κλαίω ἀπὸ φόβο κ' ἀπελπισία, δαγκώνω τὸ προσκέφαλο καὶ σπαραταρῶ σὰν τὸ ψάρι !...Λιάνα Λιάνα, σφίξε με κοντά σου, σφίξε με ἀγαπημένη μου. δόσμου τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς, θέρμανε τὴν καρδιά μου, διῶξε ἀπ' τὴν ψυχή μου τὸ φόβο τοῦ θανάτου, πέσμου πὼς θὰ ζήσω. θέλω νὰ ζήσω. νὰ ζήσω, καὶ νὰ σὲ χαρῶ. νὰ σὲ χαρῶ. Λιάνα, ἕνα-δυὸ τρεῖς μῆνες μόνον, ἕνα μῆνα μοναχά. κ' ὕστερα, ὕστερα ἂς χαθῶ, ἂς ἀφανιστῶ, ἂς πεθάνω, θὰ πεθάνω εὐχαριστημένος...

Ἔτρεμε ὅλος, τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει, τὸ κορμί του τινάζοταν ἀπὸ ξαφνικοὺς σπασμοὺς, ἡ φωνή του πνιγόταν, ἀνάσμινε δύσκολα. σὰν νὰ τὸν σφιγγε κάποιο ἀόρατο χέρι στὸ λαιμό...

Προσταθοῦσα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν καθησυχάσω. Ἄκουσα δυὸ φορὲς τὰ βήματα τοῦ βοηθοῦ τοῦ γιατροῦ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Εἶχαν ἀνησυχήσει. φαίνεται, κ' ἤρθε ν' ἀκούσῃ τί γίνεται...

Ὁ Ἐρνέστος δὲν ἀντελήφθη τίποτε. Κρεμόταν ἐπάνω μου, σὰν νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ δώσω ζωή, σὰν νὰ μποροῦσα νὰ τὸν προφυλάξω ἀπὸ τὸν θάνατο.

Τὸν ἐκράτησα στὴν ἀγκαλιά μου, τοῦ ἔδωσα νὰ πιῇ κάτι, τοῦ μίλησα γλυκά, τὸν παρηγόρησα ὅσο μποροῦσα. Ἀποκοιμήθηκε ἔτσι ἀκουμπώνιας τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο μου. Ἄγγιξα μὲ τὸ μάγουλό μου τὸ μέτωπό του κ' εἶδα πὼς ἔκαιγε ἀπ' τὸν πυρετό. Ὁ σφυγμός του χτυποῦσε γρήγορα-γρήγορα καὶ δυνατά...Τὸν πλάγιασα μαλακὰ στὸ κρεββάτι χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ, εὐτυχῶς, καὶ κάθησα λίγες στιγμὲς καὶ τὸν κύτταζα. Πόσο εἶχε καταβληθεῖ !...Φαινόταν ἀπαράλαχτα σὰν νεκρός !... Ἀντικρύζοντάς τον σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, θυμήθηκα ὅλη τὴν ζωή ποὺ περάσαμε μαζύ, τὴν καλοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη του καὶ τὰ μάτια μου βούρκωσαν. Φτωχέ μου Ἐρνέστε !... Πόσο μεγάλο κακὸ τοῦ ἔκαμα !... Θυμήθηκα τὰ λόγια τῆς κομήσσης :—«*Πρέπει νὰ λησμονήσῃς, νὰ χαρῇς τὴ ζωή !...*» Ἄ, ὄχι, ὄχι ποτέ...Δὲν θὰ μπορέσω νὰ λησμονήσω, δὲν θὰ κλείσῃ ποτὲ ἡ πληγὴ π' ἄνοιξε στὴν καρδιά μου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπῆρξε σύζυγός μου, μ' ἀγάπησε, μ' ἐλάτρευσε, ἦταν ἀφοσιωμένος σὲ μένα. Τὸν πρόδωσα ! Καὶ τώρα πεθαίνει. πεθαίνει ἐξ αἰτίας μου. Ναί, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω. Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε πειὰ γιὰ μένα...

Πόσο εἶχε καταβληθῆ !... Φαινόταν, ἀπαράλλαχτα, σὰν νεκρός !..

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβὰζ)

(Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ)

Ὁ βοηθὸς τοῦ γιατροῦ μοῦ εἶπε πὼς ὁ Ἐρνέστος δὲν θὰ βγοῦῃ τὴν νύχτα του ἀπόψε ! Ἄρχισα νὰ κλαίω ὅταν τὸ ἄκουσα ἀπελπισμένα. Ὁ γιατρὸς ἦρθε κατὰ τὶς ὀχτώ. Ρώτησε τὶ συνέβη καὶ πῆγε ἀνήσυχος στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου. Τὸν ἐξήτασε καὶ φάνηκε στενοχωρημένος.Πραγματικὰ ὁ Ἐρνέστος φαινόταν τρομερὰ ἐξαντλημένος. Μερικὲς στιγμὲς ἔπεφτε σὲ βύθισμα, κ' ὅταν συνερχόταν δὲν γνώριζε κανένα γύρω του.

Ὁ γιατρὸς μὲ πῆρε ἰδιαιτέρως καί μὲ συνεβούλευε νὰ καλέσω τὸν ἱερέα τῆς συνοικίας νὰ τὸν μεταλάβῃ.

— Μὴν κλαῖτε, κυρία, μοῦ εἶπε μὲ καλοσύνη. Ὀπλισθῆτε μὲ θάρρος. Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ τὸ πεπρωμένο, ἡ βουλὲς τοῦ Ὑψίστου εἶνε ἀνεξιχνίαστες...

Σκέφθηκα τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καὶ ἀνατρίχιασα ἀπὸ φρίκη. Ἂν ὁ Ἐρνέστος ἔβλεπε παπᾶ θὰ καταλάβαινε τὰ πάντα. Ὁ τρόμος τοῦ θανάτου θὰ τὸν καταλάμβανε καὶ πάλι. ἔπρεπε ν' ἀποφύγουμε τὸ κακό αὐτό...

Εἶπα τὴν σκέψι μου στὸ γιατρὸ καὶ μοῦ σύστησε νὰ καλέσω τὸν παπᾶ καὶ νὰ τὸν κρύψω στὸ πλαγινὸ δωμάτιο. Θὰ τὸν ἐμπάζαμε μέσα γιὰ τὴν μετάληψι σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἐρνέστος θὰ βρισκοταν σὲ παραλήρημα καὶ δὲν θὰ καταλάβαινε τίποτε...

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβάζ)

(Συνέχεια)

Ποτὲ δὲν ὑπέφερα τόσο ὅσο τὶς ἡμέρες αὐτές. Νομίζει κανεὶς πὼς μὲ τιμωρεῖ ὁ Θεός. Δὲν κοιμοῦμαι, δὲν τρώγω, δὲν φρονιτίζω γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀπορῶ ἀκόμα πῶς μπορῶ καὶ στέκουμσι στὰ πόδια μου, πῶς δὲν πέφτω ἄρρωστη, πῶς ἀντέχει στὶς τόσες συμφορὲς τὸ φτωχό μου μυαλό !...

Γονάτισα πρὸ ὀλίγου καὶ προσευχήθηκα στὸ Θεό, τὸν ἱκέτευσα, τὸν παρακάλεσα μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια νὰ μὲ συγχωρήσῃ, νὰ μὲ λυπηθῆ.

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! ἐλέητέ με τὴν ἁμαρτωλή !...

Πόσο πειὸ εὐτυχὴς εἶνε ὁ Ἐρνέστος. Ναί, θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω χίλιες φορὲς καλύτερα, παρὰ νὰ ζῶ.

Ἔστειλα πρὸ ὀλίγου ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες νὰ καλέσῃ τὸν παπᾶ τῆς ἐνορίας μας. Τὸν περιμένω νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ τοῦ μιλήσω ἡ ἴδια. Θὰ ἦταν φρικτὸ ἂν ὁ Ἐρνέστος τὸν ἀντιλαμβάνετο. Ὁ μόνος μου πόθος εἶνε πειὰ νὰ πεθάνῃ ἥσυχα. Φοβᾶται καὶ τρομάζει μπρὸς στὸν θάνατο, μπρὸς στὸν θάνατο τὸν ὁποῖο ἐπικαλοῦμαι πειὰ γιὰ τὸν ἑαυτό μου μ' ὅλη μου τὴν ψυχή... (Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΜΕ Α ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἀρχίζει τὸ ὑπέροχο μυθιστόρημα τοῦ Τζεΐμς Σμίθ

"ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

Μυθιστόρημα ἔρωτος, ἀπιστίας, ἐγκλημάτων, μυστηρίων καὶ τρόμου, μυθιστόρημα ποὺ θὰ σᾶς συναρπάσῃ, θὰ σᾶς καταπλήξῃ, θὰ σᾶς καταγοητεύσῃ !...